

Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 5. aprīlī

(lieta C-152/05)

(2005/C 132/33)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 5. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv R. Lyal [R. Lyal] un K. Gross [K. Gross], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienų Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepiešķirot *Eigenheimzulagengesetz* [Likuma par piemaksām par savrupmājām] 2. panta 1. punkta 1. teikumā paredzēto piemaksu par savrupmāju pilnībā ar nodokļiem apliekamiem nodokļu maksātājiem, kuriem šīs savrupmājas atrodas citās dalībvalstīs, neatkarīgi no tā, vai tajās pastāv iespēja pieprasīt līdzvērtīgu piemaksu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EK līguma 18., 39. un 43. pants, un
- 2) piespriest Vācijas Federatīvo Republiku atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Likumdevējs Vācijas Federatīvajā Republikā *Eigenheimzulagengesetz* 2. panta 1. punkta 1. teikumā ir paredzējis nepiešķirt piemaksu par savrupmāju pilnībā ar nodokļiem apliekamiem nodokļu maksātājiem, kuriem šīs savrupmājas atrodas citās dalībvalstīs, neatkarīgi no tā, vai tajās pastāv iespēja pieprasīt līdzvērtīgu piemaksu. Šis noregulējums ir atzīstams par to pamatbrīvību pārkāpumu, kas dalībvalstu pilsoņiem piešķirtas ar EK līguma 18., 39. un 43. pantu.

Komisija apgalvo, ka ar šo noteikumu attiecībā uz trim personu grupām, kuru dzīvesvieta ir ārvalstīs, tiek pārkāptas pamatbrīvības, jo personas, kas ir piederīgas šīm grupām, neskatoties uz viņu neierobežoto pienākumu maksāt nodokļus Vācijā, piemaksas par savrupmāju var saņemt tikai tad, ja tās dzīvošanas nolūkos arī Vācijā iegādājas nekustamo īpašumu. Šis piemaksas ierobežojums rada šķēršļus viņām strādāt un dzīvot ārvalstīs. Tiesības uz brīvu pārvietošanos ietver arī garantiju baudīt tādu attieksmi, kas nav sliktāka par attieksmi pret attiecīgās valsts pilsoņiem. Visās trijās Komisijas aprakstītajās situācijās ir konstatējama pārrobežu attieksme; personas, kas ir pieskaitāmas šīm grupām, ir pakļaujamas EK līguma noteikumiem.

No Tiesas judikatūras izriet, ka, nosakot maksājamo nodokļu apmēru, nodokļu maksātāja personiskie apstākļi ir jāņem vērā vai nu dzīvesvietas valstij, vai arī tai valstij, kur persona ir nodarbināta. Tādējādi tas ir attiecināms arī uz piemaksu par savrupmāju, kas ir saistīts ar spēju maksāt nodokļus. ES pilsoņus, kas dzīvo ārpus Vācijas, taču kuriem Vācijā ir pilnā apmērā jāmaksā nodokļi, nevienā citā vietā nevar atbalstīt ar piemaksu par savrupmāju vai līdzvērtīgu subsīdiju, un tātad to personīgie apstākļi nekur netiek ņemti vērā. Tomēr atbilstoši Eiropas Kopienų tiesībām nav pieļaujams, ka personas, kurai pilnā apmērā ir jāmaksā nodokļi Vācijā, stāvoklis nodokļu kontekstā ir sliktāks tā iemesla dēļ, ka viņš dzīvo ārvalstīs.

Komisija noraida Vācijas valdības iebildumus par to, ka saistībā ar piemaksu par savrupmāju kopš 1996. gada 1. janvāra runa vairs nav par nodokļu iekasēšanu ienākuma nodokļa paaugstināšanas ietvaros, bet gan par subsīdiju, kurai nav nodokļa rakstura, un kur šāda veida veicināšanas pasākumi ir dalībvalsts kompetencē. Tā turpretī uzskata, ka dalībvalstu pienākums ir veikt ar Eiropas Kopienām saderīgas darbības un ievērot pamatbrīvības arī attiecībā uz subsīdijām, kurām nav nodokļa rakstura.

EK līgumā paredzēto pamatbrīvību pārkāpumi obligātu iemeslu dēļ var būt attaisnojami ar vispārējo labklājību. Piemaksu ierobežojumi attiecībā uz Vācijas teritoriju nav nepieciešami Vācijas noteikumu mērķa sasniegšanai, tādēļ arī nav attaisnojams EK līguma 18., 39. un 43. panta pārkāpums.

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 5. aprīlī

(lieta C-156/05)

(2005/C 132/34)

(tiesvedības valoda — grieķu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 5. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Eleni Tserepa-Lakombe [Eleni Tserepa-Lakombe] un Nikola Jerela [Nikola Yerell], Juridiskā dienesta darbinieces, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 22. jūnija Direktīvu 2000/34/EK (⁽¹⁾), ar ko groza Padomes Direktīvu 93/104/EK attiecībā uz darba laika organizēšanas konkrētiem aspektiem, lai aptvertu sektorus [nozares] un darbības, uz kuriem neattiecas minētā direktīva, vai, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2003. gada 1. augustā.

(⁽¹⁾) OV L 195, 01.08.2000., 41. lpp.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 6. aprīlī

(lieta C-159/05)

(2005/C 132/35)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 6. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv D. Maidani [D. Maidani], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 6. jūnija Direktīvu 2002/47/EK par finanšu nodrošinājuma līgumiem (⁽¹⁾), un, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2003. gada 27. decembrī.

(⁽¹⁾) OV L 168, 27.06.2002., 43. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 7. aprīlī

(lieta C-161/05)

(2005/C 132/36)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 7. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv K. Katabriga [C. Cattabriga], Komisijas juridiskā dienesta darbiniece.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nenosūtot datus, kas paredzēti 15. panta 4. punktā un 18. pantā Padomes 1993. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2847/93 (⁽¹⁾), ar kuru izveido kontroles sistēmu, kas piemērojama kopējai zivsaimniecības politikai, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs normas;
- 2) piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Regulas (EEK) Nr. 2847/93 15. panta 4. punkts un 18. pants uzliek dalībvalstīm pienākumu, pārraidot ar datoru, nosūtīt Komisijai konkrētus datus, turklāt veikt to paredzētajā termiņā. Itālijas iestādes paredzētajos termiņos nenosūtīja attiecīgos datus par 1999. un 2000. gadu. Tādējādi Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar minētajām tiesību normām.

(⁽¹⁾) OV L 261, 20.10.1993., 1. lpp.